

SFUMATO

Un relat de: [*Concurs de Microrelats Arc a la Ràdio*](#)

SFUMATO

Quan la dona s'acostà al cavallet, el pintor entengué que podia donar per conclosa la sessió d'aquell dia.

— Us agrada?

Encara que inacabat, era ella, sens dubte. S'hi reconeixia.

— Molt. Però resulta inquietant veure com els ulls no deixen de mirar-te.

Ell assentí, entre divertit i afalagat. En tindre-la al costat, olorant la seua flaire, li arribaven records de joventut, de conquestes i desenganys. Tot plegat, un món de dones conegudes, anhelades, fictícies.

— Serà a temps? Ja saps que el meu marit vol que estiga per al nostre aniversari.

— Està pràcticament acabat, només falta...

— La boca, ja ho veig. No t'agraden els meus llavis?

Quan estaven al taller, ella acostumava a parlar-li amb una confiança inapropiada. Però ell sabia que no era més que un joc. Hi estava acostumat... I li agradava.

— No és això. Busque... Realment no sé què és. Imagine que ho sabré quan ho trobe.

I era cert. Tot i que ja havia decidit que no podia desfer-se del quadre. No el lliuraria mai. Malgrat els diners de l'encàrrec, i qui sap si alguna possible represàlia, aquella imatge només seria per a ell. Per alguna incomprendible raó, aquella dona fora del seu abast, tant per edat com per posició, el feia sentir bé, li portava sentiments d'enyorança. I aquell quadre amb la seua imatge li permetria retindre aquella sensació.

— Me n'he d'anar. És tard.

— Lisa...

Amb la porta ja oberta ella girà el cap i ell notà com el cor li bategà amb força. Allí estava. L'expressió, el gest, el somriure. Indefinit, enigmàtic. Tot el que buscava. Allò era el que li faltava al quadre.

— Lisa no, Leonardo. Ja ho saps. Fora d'aquestes quatre parets, per a vos com per a tothom... Senyora de Giocondo.

Manuel Pérez Alegre